

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2763/2018
06.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Минић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., власника СТР ВВ из ..., чији је пуномоћник Владица Станић, адвокат из ..., ради исплате зараде и поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1263/2017 од 20.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1263/2017 од 20.04.2018. године, у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 36/14 од 01.12.2016. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да исплати тужиљи на име неисплаћених зарада за период од јуна 2011. године закључно са новембром 2011. године сваког месеца износ од по 40.000,00 динара са припадајућом затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, а за период од децембра 2011. године закључно са августом 2012. године сваког месеца износ од по 22.000,00 динара са припадајућом затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом другим изреке поништено је решење туженог од 15.08.2012. године, којим је тужиљи отказан уговора о раду број 1/2006 од 01.01.2006. године године, као незаконито. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 244.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1263/2017 од 20.04.2018. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 36/14 од 01.12.2016. године у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о парничним трошковима садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, и то у делу одлуке којом је жалба туженог одбијена и првостепена пресуда потврђена, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је од 2001. године била у радном односу код туженог, власника СТР ВВ из Тужила је са туженим била у браку и заједно су радили у продавници, а према заједничком договору, зарада није исплаћивана тужили, већ је уношена у домаћинство и трошена на заједничке трошкове домаћинства. Када је дошло до поремећаја брачних односа, тужила је од туженог тражила да јој почев од јуна 2011. године исплаћује зараду на руке. Брачна заједница је престала 25.09.2011. године када је тужила престала да ради, напустила заједничко домаћинство и одселила се код својих родитеља. Тужени је тужили приликом исељења запретио и забранио јој да долази на посао, због чега се она, страхујући за своју безбедност, више није појављивала на послу. Пре 25.09.2011. године, тужила је радила у продавници, осим што је у августу те године користила годишњи одмор. У спорном периоду, тужени није одјавио тужилу да би могао да подиже и троши њену зараду. Оспореним решењем туженог од 15.08.2012. године тужили је отказан уговор о раду са позивом на одредбе члана 179. тачке 2. и 3. Закона о раду, са образложењем да иста не долази на посао од 01.07.2012. године, тако да не извршава послове прописане уговором о раду и не поштује радну дисциплину. Тужени је одјавио тужилу са социјалног осигурања 30.08.2012. године. Тужени од јуна 2011. године нија исплаћивао зараду тужили, иако је она то тражила, већ је подизао и трошио њену зараду, иако није имао овлашћење за то. Брачна заједница је престала крајем новембра 2011. године и тужила од тада дефинитивно није долазила на посао. Тужени је није звао да дође на посао, нити јој је то омогућавао, а када је престала са радом, договорили су се да јој и даље уплаћује доприносе, док не нађе други посао, због чега јој је отказао уговор о раду у августу 2012. године, када је добио информацију да је почела да

ради у фирми породичног пријатеља. Према исплатним листама туженог, зарада тужиље је износила 40.000,00 динара месечно у делу спорног периода до децембра 2011. године, а у преосталом делу до отказа уговора о раду је износила 22.000,00 динара месечно.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиље и поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду, налазећи да је тужени, као власник СТР ВВ, озбиљном претњом спречио тужиљу да долази на посао, те да на страни тужиље нема кривице због недоласка на посао и нема повреде радних обавеза као отказни разлог. По закључку нижестепених судова, тужиља није учинила ни повреду радне дисциплине.

И по оцени Врховног касационог суда, код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су утврдили да је тужбени захтев тужиље за поништај оспореног решења основан.

Одредбама члана 179. тачке 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05 и 54/2009), које су биле на снази у време отказа уговора о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду или ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о раду, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови извели правилан закључак о основаности захтева тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених судова су неосновани. Наиме, нижестепени судови су, полазећи пре свега од исказа саслушаних парничних странка, утврдили да понашање тужиље, које је наведено као разлог за отказ уговора о раду, не представља својеволјну повреду радне обавезе доласка на посао, већ је последица недозвољеног понашања туженог као послодавца према тужиљи, који јој је забранио да долази на посао, те је стога правилно приписана њему у кривицу. Како тужени није доказао да је тужиља учинила повреде радне обавезе и радне дисциплине, које су јој решењем о отказу уговора о раду стављени на терет, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито оспорено решење туженог.

Правилно је усвојен и захтев тужиље за накнаду штете у висини неисплаћене зараде за спорни период пре отказа уговора о раду, с обзиром да је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је тужиља почев од јуна 2011. године (након поремећаја односа са туженим као тадашњим супругом) захтевала да јој тужени за обављени рад исплаћује зараду на руке, што исти није учинио, већ је

без њеног одобрења подизао и трошио њену зараду, чиме јој је причинио штету. Такође, правилно су нижестепени судови, имајући у виду да је решење о отказу уговора о раду поништено, обавезали туженог да тужиљи исплати зараду за период у коме, противно њеној вољи, није радила.

Осталим наводима ревизије побија се оцена доказа и утврђено чињенично стање па их овај суд није испитивао, имајући у виду да се утврђено чињенично стање не може побијати ревизијом у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Такође, овим наводима понављају се жалбени наводи које је у потпуности ценио, те правилно и аргументовано образложио другостепени суд.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана.

Одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП. Тужени није успео у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић